

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. június 24.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR SZENTSÉGÉNEK TÜZE

Énekek: 84, 1. 6.; 488; 466,1-2.; 630; 459, 3-4.

Lekció: Zsidók 9,11-15

Alapige: 3Mózes 9,22-10,3

Azután felemelé kezeit Áron a népre, és megáldá azt és leszállá, miután elvégezte a bűnért való áldozatot, az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot. És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, aztán kijövének és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek. Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének. Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az ő temjénezőjüket, és tőnek azokba szenet és rakának arra füstölő szert, és vittek az Úr elé idegen tüzet, amelyet nem parancsolt nekik. Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghaltak az Úr előtt. És monda Mózes Áronnak: Ez az, amit szólt az Úr, mondván: Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, imádunk téged azért a hatalmas kegyelemért, kiváltságért, amiről énekeltünk is a zsoltárban. Te a szent, dicsősé-

AZ ÚR SZENTSÉGÉNEK TÜZE

ges seregek Ura, mi a bűnösök, de kegyelmet nyert bűnösök egyen-egyenként és közösségben, mégis kapcsolat lehet köztünk, sőt szeretetközösség. Hódolunk előtted, hogy egyedül Jézusért. Köszönjük, Urunk, hogy ez ennyire természetes és egyszerű, mert az Úr Jézus egyszer s mindenkorra elvégzett mindent.

Hálát adunk, hogy most az úrvacsorai közösségben is az istentiszteleten akarod velünk ezt a közösséget. Köszönjük, Urunk, hogy ha esetleg bűnbánattal kell itt lennünk most szégyenkezve bukásaink miatt, akkor is láthatjuk Jézusban a szabadítót, a megtartót. Áldunk, hogy a te igédet is adni akarod, hogy ma is igazold, mennyire megtartó Isten vagy Szentlelked és igéd által, hogy nem csupán bocsánatot adtál és adsz, hanem új életet, szentet. Köszönjük, hogy úgy élhetünk, ahogy Jézus, de ebben az életben erősíts, támogass.

Legyél azokkal a testvéreinkkel, akik bármi miatt nem tudnak ma közöttünk lenni. Akik betegek, Urunk, kegyelmed elég legyen számukra is. Akik szabadságos idejüket töltik, add, hogy ne csupán testileg, hanem lelkileg is felüdüljenek. Hálát adunk neked azokért, akik a csendeshéten lehetnek. Köszönjük, hogy elindulhattak a csendeshetek is Neszmélyen és sok más helyen is majd. Arra kérünk, hogy minden ilyen héten is a te igéd szóljon erővel, hatalommal, ahogy most közöttünk is az úrnapiján, a feltámadás emléknapiján.

Köszönjük, hogy élő Urunk vagy, és, hogy Jézus Krisztusban nemcsak a földi életre, hanem az örökkévaló boldog életre is megtartót adtál nekünk. Az ő nevében hallgass meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Akik Németországnak szurkolnak a focivében, most biztos nyugodtabban ülnek itt, mint hogyha nem azt lett volna a végeredmény, ami tegnap este. Egyik ifjúsági taggal esküvőn voltunk és annyira izgult a németek miatt, hogy vacsora közben nézte mobiltelefonján, mi az állás és elmondta nekem is, hogy 1-1. Mikor hazaértem, megnyugodtam, hogy ő is megnyugodhatott. Mert ha belegondolunk, a futballvilágban – így a vében minősítetten is – érzékelhető az a tény, hogy egy-egy csapatot nem csupán a mezéről lehet megkülönböztetni, megismerni, hanem a játéktílusáról is. Nem olyan régen mi is milyen büszkék voltunk az aranycsapatra, büszkék lehettünk és nemcsak a mez miatt, hanem a játéktílus miatt, noha aranyérmet nem szereztünk, de amikor ők is követték az edző utasításait és ahogy játszottak, mindenki tudta, hogy ők a magyarok. Jaj azonban, hogyha a csapaton ott van a mez, viszont a játék mégsem olyan, amilyennek kellene lenni. Nagy katasztrófa lehet, ki lehet esni a csoport-

ból is, és micsoda győzelem, amikor valaki megszerzi az aranyérmét, a kupát.

Többször is említettük már így az igei üzenetben, hogy valamilyen értelemben Isten népe is egy csapat, egy nagy csapat, és itt is igaz, hogy a mez, amit hordunk, az jelzi, hogy kihez tartozunk. De azért nem mindegy, hogy hogyan játszik. De ez nem is játék, hanem a nagybetűs életnek a küzdelme, harca.

Csak azt se felejtjük el, hogy lehet, hogy az Úr népe néha még öngólokot is lő, de azért a győzelem az nem kérdés, hiszen az Úr nem csupán az edző, irányító, hanem ő számunkra a minden, akihez tartozik ez a nép, akihez tartozunk. Ő győzött, ő a győztes, végérvényesen nyilvánvaló lesz majd az Úr Jézus eljövetelkor.

És mindenképpen, amiről itt a Mózes 3. könyve is minősítetten beszél, tárgyal a témában, jelzi, hogy az Úr újszövetségi népe is kihez is tartozik, hogyan éli meg a hívó életét egyen-egyenként meg közösségben is, és ahogyan ezt teszi, az nemcsak győzelmet jelent, hanem – mert erre figyelünk nagyon – dicsőíti az Urat.

Nagyon kedves aranymondás volt nekem mindig gyerekkoromtól kezdve: „Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem.” Persze egyszer nagyon szomorú lett számomra is az a tény, mikor észrevettem, hogy mi a szövegkörnyezet, mert azért nagyon elszomorító látni ennek a két fiúnak az esetét.

Csak azért figyeljünk oda arra, hogy nehogy rosszul viszonyuljunk az igéhez, mert ez a szentírás is örömhírt akar mondani mégiscsak. Ne a fiúk bűne felől közelítsük az igét, hanem pontosan a Mózes 3. könyve egész üzenete szempontjából az Úr szentsége, igazsága és mégis az ő kegyelme, szeretete, irgalma felől. Mert ez az ige, így együtt hallva a felolvasott szakasz üzenetét, talán a felolvasásból is kihallható volt, ha valaki esetleg nem olvasta a napi csendességben, kétszer is leszállt az Úr tüze, nem csak egyszer. És ez jelképezett valamit. Az a tűz, ami az Úr színe elől leszállt, látta a nép, tapasztalta az erejét és azt hirdette: ki az Úr.

Pár mondatban a Mózes 3. könyvére is – ha valakinek nem lenne annyira ismerős ez a bibliai könyv – utaljunk, hogy mi is a központi üzenet, és ennek a szakasznak az Úr szentsége, jelenléte, közelsége felől való megközelítést magyarázom majd, illetve hogy ha ilyen az Úr, akkor milyen az ő népe életszentsége. Mindenképpen bátorításul hadd legyen, illetve vigasztalásul is, ha szükséges.

A Mózes 3. könyve az a bibliai könyv, amit olyanoknak, akik elindulnak a hitben általában azt szokták mondani, hogy jobb ha nem azzal kezd olvasni a Bibliát, mert hát nehéz, tele van sok apró részlettel, amit néha még az évtizedek óta hívők is úgy éreznek, úgy érzünk talán, hogy miért

kell ezt nekünk olvasni. Pedig az egész könyv arra mutat, ki az az Úr, akinek a közelségében az ő ószövetségi népe is tapasztalta jelenléte örömét, szentségét. Isten és a népe szentsége.

Nagyon beszédes, ahogy ez a könyv kezdődik, egy 'és' kötőszóval az ősi nyelven: és szólította Mózes az Úr. Mert aki a 2. könyv leírása szerint megszabadította az ő népét, elrendelte a szent sátor felépítését – ez elkészült –, bemutatja, hogy ez a szabadító Úr hogyan akar az ő népe között élni, és hogyan éli meg az ő népe ezt az ő jelenlétét. Bemutatja, hogy amikor a nép a helyén van, a vezetőik is, a főpap és a papok is, az micsoda öröm az Úrnak és micsoda kiváltság az ő jelenléte. A szabadító Úr hogyan tartja meg népét a pusztai vándorlás közepette is: szent az Isten, szent az ő népe, mert hozzá tartozik – emlékszünk. Akihez tartozik, annak a jelleme, tulajdonsága mutatkozik meg a hétköznapi életén.

Ez a bibliai könyv is mutat az Úr Jézus elvégeztetett váltságművére – erről hallhattunk a Zsidókhoz írt levél felolvasott szakaszában – egyszer s mindenkorra. De mutat előre ez a bibliai könyv éppen az Úr Jézus váltságműve miatt is az újszövetségi hívő nép szent életére. Gondoljunk arra, hogy a korinthusi levelekben, mindkettő levélben a 6. részben, az egyik helyen azt mondja, hogy a ti testetek a Szentlélek temploma, a másik helyen pedig azt, hogy ti vagytok az élő Isten temploma.

Templom – lelki értelemben az Úrral való közösség megélése. És ezért bátorító nekem, hogy nemcsak úgy, hogy a szent sátorban és a későbbi templomban közel az Úrhoz és közel lehetett menni, vitték az áldozatot, az áldozat fejére rátehetette a családfő a kezét és felszabadulhatott a saját meg a családja bűnei terhétől, és új életet kezdhettek, ha erre volt szükség, hanem bárhol, ahol van Isten népe.

Nagyon fontos a világbajnokság is, de például Pasaréten a fiataloknak még fontosabb szerintem a focikupa. Nem tudom, hogy a testvérek tudják-e, hogy a legutóbbi focikupát melyik ificsapat nyerte? Ha nem tudják a testvérek, akkor lehet, hogy azért, mert alázatosak és nem akarták elhíresztelni. De a focikupán is olyan jó volt látni, hogy fiatal fiúk, ahogy fociznak, focizunk, az látszik az életünkön a játék közben is, hogy azért mi figyelünk arra, hogy hogy szólunk oda, ha a másik – ahogy mondani szokás – bénázott. Még játék közben is látszik a szent élet. Az élet istentisztelete játék közben. Vakáció idején vagy olyan helyzetben, hogy idén nem lesz pihenés, nincs szabadságos idő és akkor hogyan élje meg nagyon fáradt hívő ember is a munkahelyi körülmények terhei közepette a szent életet? Ezért nagyon bátorító ebben a felolvasott történetrészletben az, ahogy az Úr szentsége megmutatkozik és ahogy ez látszik az övéinek, az ő népének az életében.

Itt az áldozatok leírása után, az első részekben erről volt szó, rátért a papok, a főpap és a papok felszentelése történetleírására. Ennek a záróré-

szét hallhattuk: először csak Áron, aztán Áron és Mózes együtt megáldották a népet, majd beteljesedett az az ígélet, amit az Úr mondott is nekik, hogy amikor mindez elkészül, akkor ő megjelenik a népe között. Ebben a részben a 4., 6. és 23. versekben van erről szó. A 6. versben már úgy mondja, nemcsak azt, hogy megjelenik az Úr, hanem hogy az ő dicsőségében jelenik meg. Dicsősége az Úrnak megjelenik. Emlékszünk, hogy amikor Mózeset elhívta, akkor is látszódot az Isten dicsősége, ott is tűz volt, csak nem égett el a bokor. Aztán amikor a Sínai-hegyen megjelent az Úr, ott is tűz, felhő, köd – leírhatatlan a dicsősége Istennek, ahogy megjelenik, de tudta a nép, hogy az Úr eljött, közel jött hozzánk. Amikor a szent sátor elkészült – ezzel záródik a 2. könyv –, ott is a köd és a felhő olyan sűrű volt, hogy be se bírtak menni a sátorba a papok, Mózes sem. Itt pedig kétszer is az Úr színe elől a tűz kijött és megemészt. Emésztő tűz – az Úr tüze, de az ő dicsősége jeleként.

Az Úr dicsősége jele olyan hatás volt a népre, hallottuk, ujjongott, boldogan örvendezett a nép, arcra esett, arcra borult, azaz imádta az Urat, Istent tisztelte, amit most mi is csinálunk. Mi Pasaréten nem szoktunk térdre esni, amikor imádkozunk, hanem vagy állva vagy ülve maradva a székeken lehajtott fejjel, behunyt szemmel valószínűleg, összekulcsolt kézzel talán, de mi is imádjuk az Urat és imádkozunk és ujjongunk a jelenlétében.

Ujjongunk? Vagy esetleg különösen ezt a történetet olvasva, mikor hallottuk a történetet – ha esetleg nem olvastuk a csendességben –, megijedtünk, kezdtünk félni, hogy Isten ennyire szigorú? Vagy volt már úgy számodra, hogy úrvacsorára jöttél volna és mégse mertél jönni az úrasztalához bármi miatt is? Illetve hát nem bármi miatt, de azért, mert amiatt – úgy érezted –, hogy hát én nem szeretnék ítéletet enni? Lehet, hogy konfirmációd óta még nem mertél úrvacsorázni, mert úgy érzed, hogy hát azért én nem vagyok olyan közel Istenhez? Mert ez is történhet. És egy ilyen igeszakasz, ami nagyon elszomorító, valamilyen módon persze intő is vagy csak erősítheti bennünk a félelmet?

Ezért nem mindegy, hogy, emlékszünk, az Úr az ő dicsőségét, amikor kijelentette, ezzel természetes, hogy mindenképpen az ő védelmét is akarta jelezni. Hiszen hogyha dicsősége nélkül látták volna meg az Istent, akkor elpusztult volna Mózes is. Az Isten dicsősége jele, az védi a bűneset utáni embert, mert nem láthatja a bűneset után az ember őt élve. Mózes volt, aki legközelebb lehetett valamilyen módon Istenhez, szemtől szembe beszélt vele az Isten – így van leírva –, de emlékszünk, hogy amikor viszont kijelentette magát neki ott a hegyen, akkor még el is takarta meg hátulról láthatta a dicsőségét. A dicsőség, ami Isten jelenlétének a jele sokféle jelenséggel együtt, de ez mindenképpen azért, hogy nehogy elveszen az,

akiknek meg akarja mutatni az Úr az ő dicsőségét, mert ők azért bűnösök, de hát az ő népe, kegyelmet nyertek, csak még most nem láthatják meg úgy.

Itt pedig egy ellentmondás is van igazából, mert a másik oldalon meg a dicsősége nem eltakarni akarja őt, hanem pontosan nagyon is kinyilvánítani, kinyilatkoztatni, hogy mindenki világosan láthassa, hogy itt nem akárki jött, nem akárki van közel hozzánk, és ezt meg is ígérte, megjelenik majd az Úr dicsősége és megjelent, és a nép tudta.

Remélem érezzük, hogy ezért olyan bátorító önmagában az az egyszerű tény, hogy a Mózes 3. könyve is mint ószövetségi bibliai könyv mutat Jézusra. Mert hát kiben mutatta meg az Isten a legteljesebben az ő dicsőségét? Szerintem aranymondásként legtöbben tudjuk, ha csak ennyit mondok, hogy János 1,14, a karácsonyi örömhír: „És az Íge testté lett [...] (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” Igyekeztem azért úgy emlékeztetni, hogy hagyjunk ki egy megjegyzést, egy kis mondatrészt, valami azért kimaradt innen: „És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk – az ősi nyelvben 'sátorozott közöttünk'. Amit az ószövetségi nép élt meg, mi is megéljük: sátorozott közöttünk. Mi meg az ő Szentlelke, igéje által nem látható módon, de mégis valósággal: itt az Isten köztünk – 165. dicséretünk (Itt van Isten köztünk). Jézusban az Isten dicsősége.

És mi történt? Miért ujjongott a nép akkor és ott? Mert kiket emésztett, kiket emésztett az Úr tüze? Azt olvastuk először, hogy az áldozatot, amit ott bemutatott Áron, a főpap. A nép látta, hogy nem mi veszünk el, hanem itt az Úr dicsősége, az ő jelenléte és elfogadja az áldozatot. Ha Jézusra gondolunk, kik vesztek el? A bűnösök? Nem! Az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét – ahogy János evangéliumában olvassuk. Jézus Krisztusban látjuk azt az áldozatot, ami egyszer s mindenkorra elvégeztetett. „Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek” – olvashattam volna a Zsidókhoz írt levél 10. részéből a 14. versből.

Ha látod, láttad, megláttad Jézusban így az Isten dicsőségét, akkor nem csodálkozunk, hogyha ujjongunk és alig várjuk az úrvacsorai közösséget is. Én mindenképp így szeretnék lenni mindig itt, meg bárhol, ahol együtt úrvacsorázik az Úr népe, mert minősített közösség az Úrral. Megesszük azt a kenyeret, azt a szelet kenyeret, azt a korty bort megisszuk, valami testileg is történik velünk, de a sokkal fontosabb a Szentlelke által és hitben, ami a lelkünkben az Úrral és az egymással való közösség drága ereje. Nem félni az Úrtól, hanem a vele való közösség szentsége, öröme az ő jelenléte miatt. Ujjongott a nép.

Akik hozzám közel vannak, azokban fogok megszenteltetni, és az egész nép előtt megdicsőíttetni – így is lehetne fordítani ott az ősi héber szöve-

get. Kijelentésként jövőre vonatkozóan, illetve felszólításként. Mindkét jelentés hihetetlenül bátorító. Isten kimondja, hogy az ő népe, mert hozzá tartozik, rajta van a mez, a játékan látszik, az életén látszik, hogy kihez tartozik, megszenteltetik az Isten, látszik az ő dicsősége az ő népén. Ezért fontos, hogy a ti testetek, a bennetek lakozó Szentlélek temploma, és ti az élő Isten temploma vagytok. Bárhol, ahol vagyunk, az Úr dicsősége, szentsége.

Vagy inkább tényleg úgy érzed magad, hogy pontosan erre vágyakozom, alig várod már, hogy végre eljuthass majd a csendeshétre, mert ott egy kicsit mindig könnyebb közel lenni az Úrhoz, és akkor hátha megint ebben az évben is lesz egy megújulás és akkor megerősödsz, és akkor érzed majd, hogy közel vagy az Úrhoz, mert olyan tékozló fiúvá vagy lánnyá lettél. Vagy félsz az Úr jelenlététől? Nem mersz igazán elcsendesedni sem, mert jaj mit fog mondani, hogy fog megítélni talán? Lehetne sorolni sok példát arra a mi hívő életünkből is, amikor valaki hívőként vagy közösségként nem érzi közel magát Istenhez, de nagyon szeretne.

Olyan bátorító, hogy az evangélium ebben a szakaszban is nem az, hogy mit kell nekünk tenni, hanem, hogy mit tett egyszer s mindenkorra az Isten. Az evangélium nem azt mondja, hogy: na, ti bűnös hívők, ha valamit tesztek, akkor majd az Isten milyen rendes lesz. Pontosán fordítva: lássátok meg az Úr szentségét, igazságát, irgalmát és szeretetét abban, akit adott és abban a megváltó műben, amit tett Jézus Krisztusban számunkra.

A tékozló fiú történetének a képi részét egy picit szeretném megváltoztatni csupán az üzenet hangsúlya miatt. Amikor ugye a tékozló fiú példázatát elmondja Jézus, a fiú ott a disznók vályújánál rádöbben arra, hogy miben van, megtér, aztán hazatér és milyen szép, hogy várja az édesapa. Most az Úr közelsége miatt szeretném így mondani a képet, hogy a tékozló észhez tér, tudja, hogy mit érdemel, megfordul, de egy lépést se tehet, mert ott van valaki előtte már, átöleli, mert ennyire közel van a szerető atya. Az Isten jött közel.

Az Isten az ő jelenlétét az ő dicsőségében megmutatta, megmutatja egyszer s mindenkorra. Minősítetten akarja igazolni, hogy ő dehogyan veti el az övéit, meg akarja tartani. És ilyen értelemben, Nádáb és Abihu halála testi halál volt. Az ő örök életük kérdésköre az Úrra tartozik. Az ítélet testi halál volt csupán, mert szigorú volt az ítélet. De újra hadd húzzam alá: még az ítéletben is lássuk meg Isten szentségét, mert az Ószövetségben bármilyen ítélet, ha le van írva, ki van jelölve, jelzi, hogy mennyire komolyan veszi Isten még az ő népe életében is a bűn valóságát. De minden ítéletes történet a Bibliában mutat előre, hogy mit kell Jézusnak azért szenvedni, hogy kegyelmes legyen és irgalmas. És lehet, hogy valakit testileg ítélte az Isten az Ószövetségben, még az Újszövetségben is – Anániás és Safira –, de örökkévaló módon megtarthatta őket, bármikor megtarthat-

ja, hiszen Jézust ítélte. A szent életben való bátorításra buzdít bennünket ez a teljes szakasz, amit hallottunk a felolvasásban.

Kétszer is az Úr tüze. Tűz az Úr színe elől, ami megemészt. Először az áldozatot, aztán persze szomorú látni, hogy a fiúk ítéltettek, Nádáb és Abihu. De nem a fiúk bűne a hangsúlyos. Az egész szakaszban, ha a 10. részt felolvastam volna látszik, hogy Isten Áronnal is, a testvéreikkel beszél Mózesen keresztül a folytatásban, és végig arról van szó, hogy itt az Úr, az Úr szentsége, a főpap meg a papok, az életben maradt fiúk életén keresztül, a nép életén keresztül hogyan látszik. Gyász és sírás idején is hogyan látszik?

Testvérek, ilyen is történhet, hogy valaki megözvegyül, valami történik, valami tragédia és otthagyja az Istent, mert ha ilyen az Isten, nekem az nem kell. És micsoda ajándék, hogy amikor egy ilyen nagyon fájó, mély, nagyon nehéz lelki bajból az Úr helyreállítja az övéit. Nádáb és Abihu története, mikor a két nevet kimondjuk a Bibliában, szomorú példa, de amire példát mutat, az az evangélium. Mert azt mutatja, hogy az Úr mennyire közel akar lenni, maradni az ő népéhez, pedig milyen az ő népe. Ne felejtsük el, hogy az atyák és a nagyapák nemzedéke be se mehetett az ígéret földjére, de ez nem azt jelenti, hogy az örökkévalóságban nem lehetünk majd velük együtt ott.

Persze a történet lehet, hogy jó lett volna, ha úgy lett volna leírva és úgy lehetne itt előttünk, hogy milyen nagy ajándék, az édesapa, a főpap elvégezte, amit és megjelent az Úr dicsőségének a tüze. Aztán jött a két fiú, Nádáb lett volna valószínű a főpapi utódlás folytatója, ők is viszik, amit visznek és mivel az Úrnak tetszik mindaz, ami történik, akkor is az Úr dicsőségének tüze megjelenik és az áldozatot megemészti. Itt ők illatáldozatot vittek. Ez nem bűnért való áldozat volt, de lecsaphatott volna ismét az Úr tüze ott az oltárra, mert ott az oltáron mindig égett tűz. De nem ezt történt, hanem a fiúk ítéltettek.

S ha belegondolunk, azért nehéz ez a történet, mert összehasonlítva azzal, hogy a többi áldozati kultuszi leírás során annyi bonyolult mozdulat van, hogy mit hogy kell vágni, hogy kell kivenni, mit kell rátenni az áldozatra, mit nem, ez tényleg olvasni is olyan nehéznek tűnik. Miért kell ezt nekünk olvasni? De az egész, ahogy kezdtük, mutat előre Jézusra meg a mi személyes életünkre meg közösségi életünkre. De ezekhez képes itt olyan egyszerű dolog volt: vinni a füstölőszert, beletenni azokat az illatos dolgokat, a tüzet és bevinni. Csak ennyi volt a probléma, hogy idegen tüzet vittek. Ezt olvastam, hogy idegen tüzet, nem olyat, amit az Úr parancsolt.

Az írásmagyarázók nem is tudják, majdnem mindegyik írásmagyarázó próbál kitalálni valami nagyon súlyos okot, hogy megmagyarázza, hogy miért lehetett ilyen súlyos az ítélet. De testvérek, az egész történet, ahogy így előttünk van, éppen arra mutat, hogy nem egy olyan nagy dolog tör-

tént. A bűneset utáni ember úgy gondolkodik, hogy hát az Isten ilyen szigorú? Hát apró kis tévedés szinte vagy persze, biztos tudták, hogy mit kellett volna, de valamiért nem azt csinálják, hát fiatalok, most csinálják először. Mert szeretném jelezni, hogy ez a nyolcadik napon történt. Hatalmas dolgok történtek azon a nyolcadik napon, mert beteljesedett az Úr ígérete, az áldozatot elfogadja – ez a főpapi –, most pedig a fiúk. Az illattételi áldozat – a hangsúly ráadásul azon van, hogy kedves illat az Úrnak, gyönyörködik az Úr abban, ami ott történik jelezve, hogy az egész népében gyönyörködik Isten. Minden olyan boldogító, örömteli és a nép ujjongott, imádja az Istent és viszik be azt a nagyon kellemes illatú füstöt füstülő áldozati szertartásrítus keretében és az Úr is boldog. És az egész mégsem erre mutat, mert ilyen kis apró dologban, de mégis súlyosan vétettek.

Ha végiggondoljuk, a Bibliában többször is történt hasonló, hogy valami, ami először történik és nagyon jól indul, áldás és öröm az Úrral való kapcsolatban, de aztán valami nagyon nagy baj és lehet, hogy apróság. Elég, ha arra gondolunk, hogy hogyan vétkezett Ádám. Mert Évát a sátán becsapta, Ádám viszont tudta, tudatosan vétkezett. És mi volt a probléma? Hogy vettek a gyümölcsből, amiből nem kellett volna – étkezés. Csak jelzem: étkezés.

Noé megszabadul, Isten gondoskodott, hogy legyen áldozati szertartási lehetőség, mert a tiszta állatokból hetet-hetet kellett bevinni. Elvégzi Noé és mit olvasunk? Elkezdődik a család új élete, újrakezdés és Noé lerészegedik – Magyarországon sajnos ismerős ez –, lerészegedik. Lehet, hogy csak egy pohár valami, de van, akinek az is elég. Milyen szomorú, amikor tényleg hívő emberek is lehet, hogy valaki azért nem mer úrvacsorázni, mert egyszerűen nem bír szabad lenni a részegség bűnétől. Inkább nem jövök úrvacsorázni, mert akkor ítélet lenne. Lehet ilyen is! Pedig minden olyan jól indult, de a sátán kísért rögtön a kezdetnél.

Vagy gondoljunk Dávidra, amikor a királyságában minden sikeres – majd nézzük meg a Sámuel könyveiben –, minden jó, és Dávid úgy érzi, hogy most nem is kell mennem harcolni a háborús időszakban, maradok inkább vakációzni itthon, szabadságos időt kiveszem. És akkor látja meg Bethsabét. Tehát minden szuper és jó, és úgy érzi a hívő király, hogy most egy kicsit pihenhetek, meg is érdemlem talán és pont akkor jön a nagyon nagy bukás.

És Jézus? Most olvastuk a Lukács evangéliumában: „Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!” Lukács ír a legszemélyesebben, egyes szám második személyű alakban: „Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!” Aztán olvashattuk a Jézus nemzetség-táblázatát, majd a 4. részben a folytatás, a megkísértés. És mivel kísérti Jézust is a sátán először? Ádámot is, Évát is étellel, Jézust is étellel. Vagy

ott van a másik kísértés: vesd alá magad, mert hát meg van írva. Isten is tegye azt, amihez neki hozzá kell járulni, mert ő azt tegye, amit te akarsz, Jézus. Illetve: kit imádsz? Vállalja-e Jézus az Isten nélküli életet? A szent azt jelenti, hogy kihez tartozik, kihez tartozó, az Úrhoz tartozó, csak hát pontosan az Úr nélkül. Mert ki lesz az Úr ebben az esetben Jézusnál is? Hát te. Imádj engem és akkor minden a tied lesz, amiért jöttél.

Nem arról van tehát szó, hogy az Úrhoz tartozunk és az Úr dicsősége és a fiúknak is ez a bűne: magaválasztotta istentisztelet. Nem az, amit az Úr parancsolt, hanem amit mi gondolunk. Mert hát az Úr vegye komolyan azt, amit én akarok, meg hát el kell neki fogadni, mert szabadok vagyunk! Nehogy már az Úr ahhoz ragaszkodjon, amit ő megmondott! Most itt nagyon negatív kifejezéseket tettem, apró dolgok, de a lényeg benne van, hogy nem Istenhez tartozva, hanem ő tartozik legfeljebb hozzám, és nem az Isten dicsősége, szentsége rajtunk, hanem az én akaratom, szentségem, az én dicsőségem és még ez is Isten által.

Az Úr nem tűrte ezt. És ezt ki kell mondani: az ítéletével is az ő isteni jelenlétét, szentségét akarta igazolni a népnek. De ahogy folytatta a kijelentésben, Mózes egyből elmondta: „Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem.” Ez a mondat már önmagában jelzi, hogy az Úr ezt akarja az ő népében elvégezni. És el is végezte. És pontosan Jézusért tehette ezt is előre és a mi életünkben pedig Jézusban és Jézusért valósulhat meg. Mert lehet, hogy a kezdeti áldások, Istennel való kapcsolat örömteli átélése után az Ószövetségben is több szomorú példa van, de Jézus győzött, és Jézusért az ő kísértésben aratott győzelméért, meg az ő megváltó műve beteljesítéséért mi is élhetünk úgy, hogy bennük fogok megszenteltetni az egész nép előtt megdicsőíttetni.

És már nem is a felszólításon van a hangsúly, hanem a boldogító kijelentésen a felszólításban is, hogy így élhetek. Nem félve, remegve az Úrtól, pontosan ellenkezőleg, mély szeretet – emlékszünk a szeretet törvénye: teljes szív, teljes lélek, minden erő. Egyébként a Mózes 3. könyve 19. részében szerepel is, hogy hogyan szeressük Istent, hogyha vele vagyunk szeretetkapcsolatban. Szeressük felebarátunkat és ne gyűlöljük.

Egyszerű élethelyzetek. És olyan jó ezzel zárni, hogy az egyszerű élethelyzet, amit mi megélhetünk, ahogy jeleztem akár focikupa közben is a Baár-Madas pályáján hétköznapi módon, munkában vagy pihenésben, szomorúan vagy örömteli helyzetben élet istentisztelete, de nem erőlködve, hanem az Úr Jézus élete bennünk és általunk, mert szentek vagyunk. Lát-szik rajtunk, hogy kihez tartozunk és a mozdulatok is igazolják. Az egyedülletben vagy a házasságban. Nemcsak a házasságunk első napján, hanem folyamatosan. Emlékszünk, hogy milyen fogadalmat mondtunk, ha református eskü hangzott? Vele szentül élek. Családi életben: gyermeke-

ket ad az Úr, a gyermeknevelés minden hétköznapja. A gyermekeitek szentek – mondja a Korinthusi levél. Vakáció idején: végre kikapcsolódhatunk, testileg, lelkileg felüdülhetünk. Úrvacsorai közösségben csendeshéten, itt a gyülekezetben, szolgálatban is akár. Bárhol, ahol vagyunk, bármilyen formában, nehézségek és bajok idején, de az örömök idején is.

„Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem.” Hálás vagy-e azért, hogy az Úr szentsége, dicsősége látszik az életeden, a családotban, a házasságodban és a gyülekezetben. Erre a hálás életre bátorít bennünket az Úr, ma is éljük ezt a szent életet és a nyári időszakban is. Adja az Úr, hogy akik látnak bennünket, Isten dicsőségét láthassák az életünkben és az ő szentségét Jézusért.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hódolattal imádunk téged ezért a csodáért, hogy te nemcsak az egyszülött Fiúra, az Úr Jézusra akartad kimondani annak idején: „Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!”, hanem miránk is egyen-egyenként és mint közösségre, akikben gyönyörködhetsz. Nem azért, mert mi olyan tökéletesek lennénk, hanem egyedül azért, mert az Úr Jézusban Megváltót adtál nekünk, Megtartót, és meg is tartasz bennünket.

Köszönjük, Urunk, amikor a kísértések idején is meg tudtunk állni. Magasztalunk, amikor talán a nehézségek között is hitben beléd kapaszkodva dicsőítettünk téged. És köszönjük az örömteli pillanatokot, időszakokat. Hadd adjunk hálát neked, hogy a munkában és a tanulásban segítettél, és köszönjük, hogy a szabadságos időben is támogatni akarsz.

Szeretnénk megköszönni a házastársunkat, akivel szentül élhetünk teelőtted, a gyermekeket, unokákat, dédunokákat, a szülőket, nagyszülőket, dédszülőket. Köszönjük, hogy mi a családban is a te dicsőségedet, szentségedet mutathatjuk. Lehet, hogy még nem járnak hitben a szeretteink, de köszönjük, hogy általunk megszenteltek lehetnek mégis.

Köszönjük a megszületett gyermekeket. Áldunk az ő kicsi életükért, köszönjük a gyermekeket váró édesanyákat a gyülekezetben. Kérünk, hogy a gyermekeinket is tartsad, erősítsed, akik betegek közöttük, kórházban vannak. Add, hogy ővelük kapcsolatban is tudhassuk, jó kezekben vannak te nálad.

Imádkozunk azokért a házasságokért, amelyek köttettek már eddig vagy ezután. És köszönjük, hogy te a családi életen túl a munkában is, itt a népünk között élve az országban meg határainkon túl is áldássá akarsz tenni bennünket is.

Urunk, bocsásd meg, hogy a mi népünk olyan istenkáromló és részeges. Adj szabadulást, megtérést. A mi népünk vezetőit is őrizd alázatban.

AZ ÚR SZENTSÉGÉNEK TÜZE

Add, hogy szolgálva vezessenek bennünket. És a kárpátaljai magyarokért is most is imádkozunk. Te adhatsz békét hamar, mi ezt kérjük. Add, hogy hadd élhessék át addig is, az ottani te néped tagjai, hogy közel vagy hozzánk és erősítéd őket.

Urunk, most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért.

Ámen.

459,3-4 ének

3. Örök kőszálra állva A lelkem megpihen;
Nyugszom Atyám házába Jézus kegyelmiben.
Az ő nevét imádom Most mindenek felett;
Jézus az én királyom, Imámra felelet, Imámra felelet.

4. Szeretnék lenni, mint ő, Alázatos, szelíd,
Követni híven, mint ő, Atyám parancsait.
Szeretnék lakni nála, Hol mennyei sereg
Dicső harmóniába Örök imát rebeg, Örök imát rebeg.